

Kányádi Sándor: Arany János kalapja

Valami nagy megilletődöttség
szokott erot venni rajtam,
valahányszor ott járok a szalontai
Arany János-múzeumban.

Már maga a Csonkatorony
iránt való tiszteletem
akkora, hogy jó félnapi
izgalomnak elég nekem.

S ilyen tiszteletlenségre hogy adhattam
mégis fejem, ma sem tudom...
Megírom, de az az öreg múzeum-őr
azért meg ne haragudjon.

Böngészgettem a megsárgult
emlékek közt áhitattal.
De sokszor pirított reám
már eddig is az a néhány
üveggel borított asztal.

De most...
(talán mert csak magam voltam)
minden elfogódottságtól
egészen megszabadultam.

Úgy járkáltam, mint valami,
engedtessék e szó: rokon.
S derültem a bécsiesen fogalmazott
finom báli meghívókon.

Vajon ment-e el a bálba,
s ha elment, hát akadt-e, kit táncoltasson,
ékkövekkel cicomázva ment-e véle
a jó tekintetes asszony?

S hogy érezhette ott magát
a sok fényes udvaronc közt,
o, aki még valamikor
cédulát írt Csegi Mihály
hátsó jobb lábra kesely,
fekete mén-csikajáról?

Ott az írás a többi közt,
megfakult már – negyvenhétbol datálódik.
Olyan gonddal s szép magyarul
írta azt is, mint a Toldit.

Errol az jutott eszembe,
be megtisztulna a líra:
egyik-másik kollégám ha versek helyett
marhacédulákat írna.

Tudom, nem volt illedelmes
e gondolat s helyhez méltó.
De, amint már említettem, lehullt rólam
akkor minden illem-béklyó.

Szinte ugráltam a lépcsőn,
önmagammal kötekedve.
Nottön-nott a kedvem s véle
bátorságom emeletről emeletre.

S hogy fölértem legfölülre,
hol a bútorai élnek,
alig tudtam ellenállni
egy kísérto párnás széknek.

S ott a fogas, s a fogason a kalapja!
Molyrágta és por porosul karimáján.
Ekkor biztatni kezdett az ördög:
Mi lenne, ha fölpróbálnám?

Föl kellene próbálni... föl!
“Tárgyakhoz nyúlni!”, de hátha...
Én istenem, de jó lenne,
ha ez a kalap találna.

Fölpróbáltam. Nyakamig ért.
Nagy volt, szörnyen nagy és örök.
Néztem, néztem, s még tán el is mosolyodtam:
No de se baj, belenövök.